

Chương 2

Đây Là Lần Mà Trương Bá Chi Bị Bôi Đen Kinh Khủng Nhất

Sáng sớm ngày hôm sau, Lệnh Mạn đặc biệt dậy sớm để đi mua điểm tâm đặc sản ở cổ trấn cho bọn nhỏ.

Giờ này đa phần hành khách trong khách sạn đều chưa thức giấc, hành lang hết sức yên tĩnh. Lệnh Mạn cẩn thận xuống lầu, không ngờ rằng lại gặp được một người thức duy nhất trong đại sảnh Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân mặc một thân áo phong trắng, giày thể thao trắng, đơn giản nhưng xuất chúng.

Anh yên lặng ngồi ở khu đọc sách, đang loay hoay sắp xếp mấy thứ dụng cụ mang đến tối hôm qua, vẻ mặt chăm chú giống như đang cầm một món bảo bối.

Tốc độ phát triển chiều cao của thanh niên giống như măng mọc sau cơn mưa, cao gầy thẳng tắp, nhưng vẫn dẻo dai khoẻ mạnh.

Anh chỉ cần đứng ở nơi đó thôi đã giống như là phong cảnh.

Trong đồng dụng cụ ngôn ngang Lệnh Mạn chỉ nhận ra một chiếc giá đỡ ba chân, những linh kiện khác nhìn qua đều rất lạ lẫm. Sau khi lắp ráp lại giống như một cái ống nhòm?

Lệnh Mạn đứng nhìn từ xa.

Lý Trác Vân quá chú tâm, vẫn không hề phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Tối hôm qua sau khi đối mặt một giây, anh trực tiếp đi lướt qua người cô.

Lý Trác Vân không nhận ra cô, cũng có thể là không còn nhớ nữa, không biết lúc này Lệnh Mạn đang cảm thấy vui mừng hay mất mát.

Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không có thay đổi gì lớn, khi còn nhỏ là một cậu bé trai xinh đẹp, hiện tại cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, đã trở thành một người thanh niên thu hút.

Lệnh Mạn thì không như vậy, đều nói khi mười tám con gái sẽ thay đổi, bây giờ cô không còn chút bóng dáng nào của mười năm trước.

Lệnh Mạn cảm thấy mâu thuẫn.

Thế nào bây giờ, có nên đi qua hay không?

Đi đến thì nhất định sẽ không thể không chào hỏi.

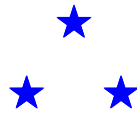
Cô đã có thể tưởng tượng được cái cảnh mình chủ động nói xin chào, sau đó Lý Trác Vân mặc kệ không quan tâm gì đến người đang lúng túng ở trước mặt là cô...

Thật ra thì trong tiềm thức Lệnh Mạn rất sợ phải gặp Lý Trác Vân, cô không muốn nhớ lại chuyện cũ chút nào, theo như tình hình này thì anh không nhận ra cô cũng coi như là chuyện tốt.

Thôi, hay là cứ đi đường vòng đi.

Cuối cùng Lệnh Mạn rón rén đi ra khỏi khách sạn bằng cửa sau, thành công tránh mặt Lý Trác Vân.

Sợ thì nói là sợ, chẳng sao hết, dù sao cũng chỉ có mình cô biết.

Hôm nay bầu trời hiếm khi tạnh ráo, chầm dứt mấy ngày mưa gió dài đằng đằng.

Nước trong cỏ trán đã rút hết, sau khi bị nhốt mấy ngày thì con Alaska ở khách sạn bên cạnh cũng đã được thả ra.

Mặc dù con chó nhiều lông này có vẻ ngoài hung hãn, nhưng thật ra rất hiền, nó đang vui vẻ đứng dưới ánh mặt trời, màu lông như phát sáng, hấp dẫn không ít du khách đến xem.

Từ sau khi khách sạn bên cạnh nuôi chó, công việc làm ăn cũng phát đạt hơn, mỗi lần chủ khách sạn bên đó gặp Lệnh Mạn thì đều vênh váo đi qua trước mặt cô.

Lệnh Mạn cũng không chịu thua kém, đã liên hệ với trại chó ở gần đây, chờ lúc nào rảnh cô sẽ mang con Golden Retriever * thuần chủng về.

Chờ Golden của cô trưởng thành, kiểu gì cũng phải hạ bệ con Alaska kia.

Mặt trời vừa lên nhiệt độ đã tăng mạnh, mưa xong bữa sáng trở lại khách sạn mà Lệnh Mạn đã mồ hôi đầm đìa.

Đúng lúc Lưu Bội San đang rửa mặt, Lệnh Mạn bảo cô ấy gọi mấy người bạn xuống lầu ăn điểm tâm.

Hai mươi phút sau, tất cả đông đủ.

Mỗi người được nhận một túi sữa đậu nành mặn và một phần bánh bao.

Cũng coi như là chủ nhà trên danh nghĩa, Lư Bội San rất nhiệt tình giới thiệu: “Hôm nay các cậu có lộc ăn đó, đây chính là bánh bao đặc sản ở Ô Du bọn tôi, bên trong là nhân thịt băm và đậu hũ, da mỏng lại nhiều nước, đậu hũ thì non mượt, cắn một miếng là vị ngon tươi mát tràn ra, chỗ khác không thể làm được như vậy đâu.”

Vừa nói xong thì mình đã thềm trước, há miệng cắn một miếng thật to.

Nuốt xong miếng đó lại nói tiếp: “Còn có cả sữa đậu nành mặn nữa, cũng là đặc sản ở chỗ chúng tôi nha, phía trên còn rắc hành lá cắt nhỏ, các cậu có thể nếm thử.”

Cô ấy phục vụ Lý Trác Vân đầu tiên, chân chó cảm ông hút rồi nhe răng cười dăng lên.

Chẳng bắt ngờ khi bánh bao nhân đậu hũ được tất cả mọi người cùng khen ngợi, còn sữa đậu nành mặn thì lại không hợp khẩu vị của bọn họ cho lắm, đa phần chỉ uống hai ngụm là đầu hàng.

Chỉ có Lý Trác Vân và Lệnh Mạn uống đến không còn giọt nào, Lư Bội San kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Lý Trác Vân, thán phục: “Wow, Lý Trác Vân cậu có thể uống mặn hả?”

Người kia khẽ vuốt cằm.

Ngay cả chuyện này mà Lư Bội San cũng có thể khen: “Wow, cậu thật lợi hại, ngay đến tôi quen rồi mà cũng không thích.”

Lý Trác Vân chẳng tỏ vẻ gì.

Lệnh Mạn im lặng cắn ống hút, thầm nghĩ cái đây thì có gì hơn người chứ, cậu ta là người Ô Du chính gốc đó có biết không hả.

Sau khi ăn điem tâm xong, Lệnh Mạn hỏi qua hành trình ngày hôm nay của bọn họ.

Lư Bội San ra dáng một người hướng dẫn viên du lịch, bỏ bản đồ cổ trấn ra khua tay múa chân: “Đầu tiên chúng ta sẽ đi dạo một vòng quanh đây, tiện thể thăm quan các ngôi chùa và di tích một lượt, sau đó sẽ leo lên cổng thành, hôm nay thời tiết tốt nên có thể ngắm được khá xa.”

“Ồ.” Lời của cô ấy khiến Lệnh Mạn hứng thú: “Các em đặc biệt mang ống nhòm đến để lên thành ngắm cảnh sao?”

“Hả, gì cơ?” Lư Bội San không hiểu cho lắm.

Giọng vịt đực vọi vàng giải thích: “Không phải vậy đâu chị Mạn, đó là kính thiên văn, dùng để nhìn sao trời.”

À... Là kiến thức của cô nông cạn...

Bên cạnh có người cô ý cười nhạo một tiếng.

Trong tích tắc Lệnh Mạn đã nhận ra, tiếng cười được phát ra từ trong miệng của Lý Trác Vân.

Cô có chút lúng túng, sau đó giả điếc theo thói quen: “Vây chúc các em đi chơi vui vẻ, có vấn đề gì thì gọi điện cho chị.”

Lư Bội San hào hứng đáp lời: “Vâng, chị Mạn!”

Người trẻ tuổi sức sống thật dồi dào, Lệnh Mạn cho rằng sau khi đi dạo suốt cả một ngày bọn họ sẽ mệt mỏi đến mức nằm thẳng cẳng trên giường, không nghĩ tới buổi tối cả đám còn có tinh lực đến quán bar vui chơi.

Lư Bội San muốn Lệnh Mạn mời khách nên cố ý kéo cô đi bằng được.

Quán bar nằm trên con đường cũng được coi là đông đúc của cổ trấn Ô Du, đông người nên trị an phức tạp, Lệnh Mạn sợ bọn họ xảy ra chuyện gì, ngấm ngấm một lát rồi đồng ý đi theo.

Nếu như đã là “người lớn tuổi” Lệnh Mạn dẫn đoàn thì đương nhiên sẽ bao một gian phòng riêng để ca hát.

Ở bên kia, đèn sân khấu loá mắt và các loại nhạc rock đình tai nhức óc, lại thêm những nữ vũ công ăn mặc hở hang, diêm dúa loè loẹt giữa uồn ẻo, bảo cô đến chỗ đó thì cô thực sự không thể chịu nổi.

Lệnh Mạn vốn dĩ lo lắng khi mình ở đây thì mấy cô cậu thanh niên mười tám, mười chín tuổi sẽ cảm thấy xa cách, thế nhưng ngược lại, bọn họ chơi rất thoải mái, không hề coi cô là người của thế hệ khác.

Giọng vịt đực là người năng nổ nhất, hát liền mười bài mà không kêu mệt, thần thái rất chuẩn nhưng chất giọng thì thực sự không thể khen được.

Lệnh Mạn nhìn vẻ mặt thâm tình khi hát của hắn, rất khéo léo nói một câu: “Thật ra thì vẻ ngoài của Sử Á Tùng rất sáng sủa, giống như ánh mặt trời vậy ...”

Sử Á Tùng nghe được, lập tức quay người lại phối hợp với cô: “Đúng không chị Mạn, em cũng thấy vẻ ngoài của em thừa trình độ đi làm thần tượng nha!”

Hắn vẫn tiếc rẻ: “Haizz, chỉ là giọng hơi tệ một chút. Thật ra trước đây giọng em rất bình thường, chỉ là bây giờ vẫn đang trong thời kỳ vỡ giọng.”

18 tuổi là thời kỳ vỡ giọng sao?

Lư Bội San vạch trần: “Đừng nghe cậu ta nói nhảm, căn bản cậu ta thuộc loại vỡ giọng thất bại.”

“...” Giọng vịt đục nước mắt lung trông, cõi lòng tan nát liếng xiêng.

Đến lượt Lệnh Mạn hát.

Cô chọn bài “Thôi Miên.”

Trong KTV có rất ít người có thể hát được bài của Vương Phi, ngay cả giọng vịt đục cũng không dám chen vào, Lệnh Mạn một mình hát đơn ca.

“Hương vị đầu tiên của miếng bánh ngọt.

Đồ chơi đầu tiên mang đến niềm an ủi.

Thái dương xuống núi khiến kem ly rơi lệ.

Lần đầu tiên hôn môi người khác. Lần đầu tiên bị bệnh cần uống thuốc.

Gió lớn thổi bắp rang bơ thật là đẹp.”

Giai điệu bi thương nhàn nhạt, tiếng hát linh hoạt kỳ ảo, miêu tả hành trình trưởng thành khi một cô gái trở thành đàn bà, từ ngây thơ hồn nhiên đến khi biết thế nào là yêu, rồi cuối cùng lại đứng nhìn tất cả biến mất...

Cả căn phòng nhỏ trở nên yên tĩnh.

Có người gọi một tiếng chị Mạn.

Lệnh Mạn quay đầu lại, tầm mắt đảo quanh, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Lý Trác Vân.

Anh nhìn thẳng vào cô không hề né tránh.

Lý Trác Vân có một đôi mắt đa tình hẹp dài, rất dễ khiến cho người ta mơ mộng viễn vông, thời điểm khi anh nghiêm túc nhìn cô lại giống như anh đang vô cùng thương thức cô.

Tất nhiên đó là điều không thể.

Có lẽ người ta còn đang thăm mắng cô ngu đần ở trong lòng nữa kìa.

Thế nhưng loại ảo giác mập mờ này rất dễ dàng khiến mấy cô nữ sinh tự mình đa tình.

Tầm mắt Lệnh Mạn lại chuyển sang bên cạnh, dừng lại ở người vừa cất tiếng gọi tên cô.

Sử Á Tùng vui mừng kinh ngạc: “Chị Mạn! Em phát hiện ra chị rất giống với Trương Bá Chi khi mới ra mắt nha!”

Quá phóng đại, Lệnh Mạn chỉ cho rằng hẳn đang đáp lễ lại lời khen hẳn như ánh mặt trời của cô khi nãy mà thôi.

Quả nhiên, Lý Trác Vân ngồi bên cạnh sâu xa nói một câu: “Đây là lần mà Trương Bá Chi bị bôi đen kinh khủng nhất.”

Lệnh Mạn: ...

Xem kìa, cô đã nói rồi mà, chắc chắn là trong lòng cậu ta không có suy nghĩ gì tốt.

Lư Bội San ăn chực của Lệnh Mạn vài bữa cơm cũng nhân cơ hội vượt môn ngựa: “Thấy chị Mạn hát có hay không? Trước kia chị ấy đã từng giành giải thưởng trong cuộc thi đơn ca toàn quốc đó! Hôm nay các cậu thật có phúc, muốn nghe bài nào thì mau mau đề nghị!”

Sử Á Tùng cũng kẻ xướng người hoạ với cô ấy: “Thật sao? Chị Mạn người đẹp lại hát hay, tại sao không đi làm ca sỹ vậy!”

Lư Bội San than thở: “Còn không phải tại hồi đó không kịp nắm chắc cơ hội sao, bây giờ lớn tuổi rồi cũng chẳng còn cách nào.”

Lệnh Mạn: ...

Đúng là nịnh bợ không biết xấu hổ.

Giữa giờ Lệnh Mạn có đến nhà vệ sinh một chuyến, lúc trở lại thì nhìn thấy Lý Trác Vân đang đứng ở trước cửa phòng bao nói chuyện với một nữ sinh.

Anh thờ ơ đứng dựa vào tường, vẻ mặt hời hợt xa cách nghìn dặm.

Thế nhưng nữ sinh vẫn một mực liếc trộm anh, ánh mắt ngập tràn màu hồng.

Không chỉ có dáng vẻ xuất chúng, trên người Lý Trác Vân còn có khí chất khiến cho trái tim của các cô gái ở tuổi này loạn nhịp, cái loại vừa yêu vừa sợ đó.

“Lý Trác Vân... Mình có thể cùng đánh boss với các cậu không?” Nữ sinh hỏi.

“Cậu dùng nhân vật nào?”

“Can Tương Mạc Tà.” *

Chú thích:

(*) Can Tương, Mạc Tà là tên của hai vợ chồng thợ rèn kiếm Trung Quốc cuối thời Xuân Thu ở nước Ngô. Cùng với thầy dạy nghề của họ là Âu Dã Tử, Can Tương Mạc Tà được coi là những thợ rèn kiếm giỏi nhất thời Xuân Thu mà sản phẩm tiêu biểu là hai thanh kiếm Can Tương, Mạc Tà. Quá trình rèn gian khổ cùng độ sắc bén lạ thường của kiếm Can Tương và Mạc Tà đã được ghi lại trong sách vở và chúng trở thành tượng trưng cho những thanh kiếm sắc bén huyền thoại.

“Bọn tôi đã có quân sư rồi.”

“Mình biết, nhưng Gia Cát Lượng của Lữ Bội San phát huy rất thất thường, hơn nữa trong hai nhân vật Gia Cát Lượng và Cao Tiệm Ly ** nhất định sẽ có một người bị cầm tù, mình khẳng định mình sẽ chơi tốt hơn cậu ấy...”

Chú thích:

(**) Cao Tiệm Ly: là người nước Yên một nước chư hầu ở Trung Quốc thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một nghệ sĩ gảy đàn trúc và là người muốn ám sát Tần Thủy Hoàng nhưng thất bại, sau đó ông bị hành quyết.

“Cũng được.”

“Hả?” Nữ sinh hơi ngẩn người.

Cô ta đã chuẩn bị mang một tràng lý lẽ ra để thuyết phục, không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy đã được thông qua, vì vậy vẫn không dám tin tưởng.

Bèn hỏi lại lần nữa: “Thật sao?”

“Ừ.”

“Cậu không cần suy nghĩ một chút ư?”

Lý Trác Vân thờ ơ: “Không phải cậu nói cậu chơi giỏi hơn cô ấy sao?”

“Đúng vậy...”

“Vậy thì còn cần lý do nào khác nữa?”

Nữ sinh yếu ớt nói: “Không cần...”

Lệnh Mạn nấp trong bóng tối nghe được thì có chút sốt ruột, hai người không thể tìm một chỗ nào kín đáo hơn để trò chuyện hay sao, tại sao cứ phải đứng đây cản trở lối đi lại của người khác.

Lý Trác Vân dứt hai tay vào túi quần, lạnh lùng nói: “Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

“Chờ một chút!” Nữ sinh gọi anh lại, do dự một lúc mới mở miệng: “Mình vẫn còn một chuyện muốn hỏi cậu.”

“Nói đi.”

“Cậu đối với Lư Bội San... Có cảm giác gì không?”

Lông mày Lý Trác Vân hơi cau lại: “Là sao?”

“Mình nghe nói Lư Bội San rất thích cậu, nếu như cậu ấy tỏ tình với cậu, cậu có đồng ý không?”

Tầm mắt Lý Trác Vân thoáng lướt qua khuôn mặt của nữ sinh, tỏ ra không có chút hứng thú nào, đại khái trước đó anh cũng chưa hề nhìn cô ta.

“Gần đây tôi không có ý định nói đến chuyện yêu đương.”

Nghe thấy vậy, khoé miệng nữ sinh hơi vểnh lên.

Lại nghe được anh lạnh nhạt nói tiếp: “Những lời này không chỉ để trả lời cô ấy, mà cũng chính là đang trả lời cậu.”

Nữ sinh cứng đờ.

Lý Trác Vân dứt khoát quay người đi.

Hướng về phía Lệnh Mạn đang nấp.

Lệnh Mạn cảm thấy luống cuống, cô nên đi về phía trước hay là quay trở lại? A a a a...

Mà thực ra thì có gì phải sợ!

Cũng không phải là cô cố ý nghe lén, là bọn họ để cho cô nghe được đấy chứ.

Lệnh Mạn cố ý ra vẻ bình tĩnh đứng tại chỗ, chờ đối mặt với Lý Trác Vân.

Khoảnh khắc bả vai lướt qua nhau, cô lại nghe thấy từ trong lỗ mũi anh phát ra một tiếng “Hừ” nhỏ.

Có ý gì?

Cười nhạt? Châm chọc?

Rõ ràng là cả hai.

Cô đâu có xúc phạm cậu ta chứ?!

Lệnh Mạn có chút không giải thích được.

Trong ấn tượng của cô, khi còn bé người này cùng lắm chỉ được coi là ít nói hướng nội thôi, tại sao khi trưởng thành lại trở nên âm dương quái khí như vậy?

Đúng là, tính cách vận vẹo!

Chú thích:

(*) Chó Golden Retriever: là giống chó có kích thước trung bình. Thuộc họ nhà chó ưa hoạt động, chơi đùa, chúng rất trung thành và thông minh.

Chúng còn có tên gọi khác là chó săn mồi hoặc chó tha mồi. Golden Retriever là loài chó có bản năng truy tìm và phát hiện con mồi rất nhạy bén nên có thể làm chó đặc vụ để dò tìm ma túy,... Đặc điểm chung của loài này là rất hiền lành và thông minh, trung thành và thích chơi đùa.